

Fremstridt for Arbejderstanden, dersom Fordringen bliver opfyldt. Man maa da have stærke Grunde for at komme til Dnsset om en saa radikal Forholdsregel som den at ville forbyde sig selv, hvad man og hvad alle med Nette betegner som et overordentlig stort Gode. Naar jeg da af den ærede Forslagsstillers Foredrag i Dag og jeg maa tilføje af hans Foredrag ved Lovforslagets Fremførelse skal fremdrage de Punkter, som betegne Begrundelsen af den større Lykke, der vilde blive skabt for de interesserede Personer, altsaa for Arbejderstanden i meget vid Forstand, hvis dette Lovforslag blev vedtaget, saa vil jeg, saa vidt jeg kan se, have medtaget alt, naar jeg anfører følgende: Der vil blive Bestæftigelse for alle Arbejdere, naar Arbejdstiden indskrænktes; der vil ikke blive Arbejdsløshed, i alt Fald ikke i nogen nærværdig Grad; Arbejdernes Sundhed, Uddannelse og Familieliv vil blive fremmet ved den lovbestemte Begrænsning af Arbejdstiden; der kan i mange Virksomheder udrettes lige saa meget i 8 Timer som i den nuværende Arbejdstids Timaltal ved en forøget „Spændtilgighed“, som Indlederen sagde, altsaa ved et mere intensvt Arbejde, og, sagde han fremdeles, en kort Arbejdstid er Maalestoffet for det Kulturtrin, hvorpaa et Land staar. Han mener altsaa, at naar vi saa en Lov som denne, ville vi komme paa et endnu højere Kulturtrin end det, hvorpaa vi for Tiden befinde os. Han siger endvidere, at Arbejderne ønske en Lov af denne Bestaendighed, og at Bestræbelserne i Udlandet ere gaade i samme Retning og have ført til saadanne Resultater, at de opmuntre til Efterligning i den Henseende. — Først vil jeg omtale det Punkt, som i Dag var det aller vigtigste for det ærede Medlem, ved hvilket han dvælede i næsten den halve Del af sit Foredrag, nemlig at Arbejdsløshed vil blive afskaffet, fordi der bliver Brug for saa mange flere Arbejdere. Da Tiden er saa fremrykket, skal jeg derimod ikke komme videre ind paa det næste Punkt, som blev antydet, men svagere betonet af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, nemlig, at der vilde blive arbejdet lige saa meget i den kortere Tid som i den længere Tid; jeg vil dertil blot sige, at det vil den ærede Ordfører dog vel ikke fastholde. Naar der arbejdes lige saa meget i den kortere som i den længere Tid, medens Arbejdsmaengden bliver den samme, kan der umuligt blive Brug for flere Arbejdere. Det er jo en strigende Modsigelse. Er Forholdet det, at der i 8 Timer arbejdes lige saa meget, altsaa med et lige saa stort Arbejdsudbytte, som nu i 10 Timer, er det aldeles umuligt,

at der gennem en Reduktion af Arbejdstiden til 8 Timer vil kunne blive Plads til flere Arbejdere. Men for øvrigt udtalte den ærede Ordfører heller ikke dette i al Almindelighed, men han sagde, at i et hel Del Industrier vilde det blive Tilfældet; derimod dvælede han saa udførligt ved de arbejdsløse, for hvem der vilde blive Arbejde, at jeg ikke kan tro andet, end det for ham har været et meget væsentligt Punkt. Naar vi altsaa nu gaa over til at undersøge Rigtigheden af den Aastand, at en Reduktion af Arbejdstiden skulde skaffe Arbejde til saa mange flere Arbejdere end den nuværende Arbejdstid, saa mener jeg, at vi ikke kunne gøre det uden at komme til at tale om Arbejdsløsheden, og det ærede Medlem for Præsto Amts 3dje Valgkreds (Lund) mente jo ogsaa, at de to Ting hørte nøje sammen. Jeg kan i saa Henseende paaberaabe mig Udtalelser af det socialdemokratiske Parti paa Kongresser i Frankrig, Tyskland og England, ja Udtalelser hvor som helst, ogsaa i Amerika. Fordringen gaar der ikke alene ud paa Døgnet, delt i 3 Gange 8 Timer, men til Fordringen om en Maksimalarbejdstid paa 8 Timer føjes som Tillæg Fordringen om en Minimumsløn. De amerikanske Arbejdere sige rent ud: Vi ville have 8 Timers Arbejde med 10 Timers Løn, og det er naturligvis rigtig retsonneret. Jeg kan egentlig ej heller tænke mig, at de Herrer ville foreslaa en Lov, hvorefter den samme Arbejdsmaengde og Arbejdsløsheden skulde fordeles mellem saa mange flere Arbejdere, saa at Fordringen blev til økonomisk Skade for de enkelte Arbejdere. Hvis det var Meningen, at Arbejdsløsheden blot skulde fordeles til saa mange flere, saa have de det jo allerede i deres Magt at gøre det, de kunne jo, om de ville, arbejde i 8 Timer og saaledes lade de andre komme til at dele. Nej, der er ingen Rimelighed i Fordringen, medmindre den gaar ud paa, at man skal have mindst samme Løn i den kortere Tid, som nu i den længere Tid. At det virkelig skal kunne opnaas, det er det, der trænger til Bevis, og derom har Arbejderpartiet hidtil selv sagt, at det ikke lader sig opnaa, og at derfor skulde Staten sætte en Minimumsløn. Endvidere har det hidtil været indrømmet fra socialdemokratisk Side, at en 8 Timers Maksimumsarbejdsdag ikke kan gennemføres uden ved international Lovgivning. Dette er blevet bestemt udtalt fra mangfoldige Sider. Jeg er nu af den Overbevisning, at den heller ikke lader sig gennemføre som international Lov, og for saa vidt kan det jo være mig det samme; men ejendommeligt er det dog, at vi her saa et Forslag